

R O Z H O D N U T Í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a členů JUDr. Lubomíra Ptáčka, JUDr. Renáty Golkové, JUDr. Olgy Pouperové, JUDr. Pavla Klaila a JUDr. Petra Poledne projednal v ústním jednání dne 24. 4. 2014 návrh předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem na zahájení kárného řízení ze dne 7. 3. 2014, proti Mgr. P. N., soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, a rozhodl

t a k t o :

Mgr. P. N.,

nar. x

soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec,

s e podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

u z n á v á v i n n ý m , ž e

ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp. zn. 56 T 3/2012

- a) v případě obžalovaného P. Č., poté co byla usnesením ze dne 29. 4. 2013, č. j. 56 T 3/2012 – 2375, které nabylo právní moci dne 7. 5. 2013, zamítnuta žádost obžalovaného o propuštění z vazby, nerozhodl ve lhůtě vyplývající z ust. § 72 odst. 1 a 3 trestního řádu o dalším trvání vazby obžalovaného, a obžalovaného na základě příkazu ze dne 6. 8. 2013 z vazby propustil,
- b) v případě obžalovaného T. L., poté co bylo usnesením ze dne 19. 4. 2013, č. j. 56 T 3/2012 – 2376, které nabylo právní moci dne 3. 5. 2013, rozhodnuto o ponechání obžalovaného ve vazbě, nerozhodl včas o dalším trvání vazby ve lhůtě vyplývající z ust. § 72 odst. 1 a 3 trestního řádu, přičemž k jeho propuštění na svobodu došlo až dne 6. 8. 2013, tedy 3 dny po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozhodnutí o dalším trvání vazby,
- c) u obžalovaného J. Č., poté, co bylo usnesením ze dne 3. 5. 2013, č. j. 56 T 3/2012 – 2415, které nabylo právní moci dne 7. 5. 2013, rozhodnuto o ponechání obžalovaného ve vazbě, nerozhodl o dalším trvání vazby obžalovaného a obžalovaného na základě příkazu ze dne 6. 8. 2013 z vazby propustil,

t e d y

z a v i n ě ě p o r u š i l

povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé a odborné rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Z a t o s e m u u k l á d á

podle § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako kárné opatření

důtka.

Odůvodnění:

Návrhem podaným u Nejvyššího správního soudu, jako soudu kárného, dne 11. 3. 2014 bylo zahájeno kárné řízení proti Mgr. P. N., soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, působícím na trestním úseku tohoto soudu. Dle kárného návrhu pochybil kárně obviněný soudce celkem ve třech případech při rozhodování o vazbě, ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp. zn. 56 T 3/2012.

V případě obžalovaných P. Č. a J. Č. je kárně obviněnému vytýkáno, že dne 6. 8. 2013 nerozhodl o dalším trvání jejich vazby a vydal příkaz k jejich propuštění, když v obou případech vycházel z nesprávného předpokladu, že u obou obžalovaných již marně uplynula lhůta pro rozhodování o dalším trvání vazby, ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 trestního řádu. U obžalovaného Č. takto postupoval, aniž by ve věci nařídil vazební zasedání. V těchto případech tak, dle názoru kárného navrhovatele, došlo ke zmaření vazebního řízení. Pokud jde o dalšího obžalovaného – T. L., kárný navrhovatel uvedl, že i zde kárně obviněný soudce nesprávně posoudil běh lhůty pro rozhodnutí o dalším trvání vazby, v důsledku čehož musel být dne 6. 8. 2013 obžalovaný propuštěn z vazby, a to za situace, kdy byl nejméně tři dny ve vazbě držen neoprávněně.

Kárný navrhovatel dále uvedl, že kárně obviněný soudce vycházel ve všech zmiňovaných případech z nesprávného posouzení dne nabytí právní moci předcházejících vazebních rozhodnutí, což lze hodnotit jako neodborné a nesoustředěné počínání při vedení trestního řízení. Tímto zaviněným jednáním kárně obviněný zapříčinil, že o dalším trvání vazby nebylo řádně (tedy v zákonem stanovených lhůtách) rozhodnuto, popřípadě nebylo rozhodnuto vůbec. O svém jednání pak neinformoval příslušné státní zastupitelství; dozorující státní zástupkyně se o propuštění obžalovaných z vazby dozvěděla neoficiálně až počátkem září 2013, přičemž usnesení o propuštění obžalovaného L. z vazby soud vyhotovil a státnímu zastupitelství doručil s téměř dvouměsíčním průtahem. Kárný navrhovatel upozornil, že jde o rozsáhlou trestní věc, kde je stíháno 8 obžalovaných pro závažnou trestnou činnost; vazba byla na obžalované uvalena již v přípravném řízení a opakovaně bylo soudem rozhodováno, že v případě všech tří obžalovaných důvody předstížné vazby nadále trvají. Z hlediska hodnocení tohoto jednání kárný navrhovatel uvedl, že kárně obviněný svým neodborným počínáním porušil povinnosti vyplývající pro něj z ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 6/2002 Sb.“) a v případě obžalovaného L. i ustanovení § 80 odst. 1 a odst. 2 písm. b) tohoto zákona, neboť jmenovaný byl v důsledku zaviněného pochybení soudce zasažen ve svém ústavně zaručeném právu na osobní svobodu. Z hlediska vysoké intenzity vytýkaného jednání tak kárně obviněný soudce naplnil skutkovou podstatu kárného provinění dle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

K osobě kárně obviněného soudce kárný navrhovatel uvedl, že funkci soudce vykonával v letech 1981 až 1991; po přetržce, kdy působil jako advokát, vykonává funkci soudce opět od roku 2001, a to na prvoinstanční trestní agendě ve funkci zastupujícího předsedy senátu. V roce 2006 mu bylo rozhodnutím kárného senátu uloženo kárné opatření ve formě důtky za způsobení nedůvodných průtahů ve 4 trestních věcech.

Ze všech uvedených důvodů proto kárný navrhovatel navrhl, aby kárně obviněnému soudci bylo uloženo kárné opatření ve formě snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců.

Kárně obviněný soudce ve svém vyjádření k věci především poukázal na složitost věci, kdy je trestní stíhání vedeno proti 8 obžalovaným, z toho 4 byli stíháni vazebně a jeden (cizinec) se nachází ve výkonu trestu v Rakousku. Ve věci bylo nutno vyslechnout svědky, kterými jsou vesměs osoby drogově závislé. Tyto osoby často mění místo svého pobytu a jejich disciplína, ve vztahu k soudu, je značně proměnlivá, s čímž byla spojena nutnost opakovaného užití pořádkových opatření za účelem zajištění jejich účasti na hlavním líčení. S ohledem na délku řízení se pak často opakovaly žádosti o propuštění z vazby a prolínaly se s rozhodováním o ponechání ve vazbě. Kárně obviněný poté podrobně popsal průběh řízení od okamžiku podání obžaloby. K vytýkaným pochybením došlo tak, že na začátku hlavního líčení, konaného dne 3. 5. 2013, předal usnesení o vazbě obžalovaného L. obžalovanému a státní zástupkyni, která se proti usnesení vzdala práva stížnosti. Po přepsání protokolu o hlavním líčení si vyznačil právní moc nesprávně, dle doručenek, potvrzujících předání tohoto usnesení na hlavním líčení. Obdobně tomu bylo i u obžalovaného Č., kterému bylo na hlavním líčení taktéž předáno vazební usnesení, proti němuž se státní zástupkyně vzdala práva stížnosti. Obžalovanému Č. bylo při hlavním

líčení taktéž oznámeno usnesení o ponechání ve vazbě, absentuje zde však jeho vyjádření ohledně podání stížnosti. V tomto bodě tedy došlo k pochybení, které mělo za následek pozdější mylné nařízení dalšího vazebního zasedání. Toto zasedání bylo ve věci všech tří obžalovaných nařízeno na 6. 8. 2013. K námitce obžalovaného, že lhůta k rozhodování o vazbě byla překročena, kárně obviněný soudce zpětným nahlédnutím do protokolu o hlavním líčení zjistil, co bylo uvedeno výše. V této poměrně vypjaté situaci se pak dopustil dalšího pochybení v tom, že přehlédl absenci vyjádření obžalovaného Č. k usnesení o jeho ponechání ve vazbě, které mu bylo předáno na hlavním líčení dne 3. 5. 2013. Kárně obviněný soudce je přesvědčen, že takové vyjádření u hlavního líčení učiněno bylo, na nahrávce záznamu z jednání se jej ovšem nepodařilo nalézt. Ve chvíli zjištění problémů s délkou vazební lhůty pak nezbylo nic jiného, než nařídit propuštění obžalovaných z vazby; neexistují přitom poznatky o tom, že by obžalovaní po propuštění z vazby byli znovu trestně stíháni. Ve věci byl dále dne 23. 7. 2013 vyhlášen rozsudek, který byl následně usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 1. 2014 zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k novému projednání; zrušení věci ovšem nemá s pochybením při rozhodování o vazbách nic společného.

Kárně obviněný má za to, že z celého průběhu trestního řízení v této věci před soudem plyne, že se v dané věci orientoval, vyřizoval ji kontinuálně a bez průtahů, což platí i pro další rozhodování o vazbách. Uvedl dále, že svěřenou agendu za poslední roky vyřizuje plynule a počet zrušených a vrácených věcí odvolacím soudem nepřesahuje běžný průměr. Výjimkou byl pouze rok 2013, kde se projevila nevyrovnanost nápadu a změna rozvrhu práce. Povinnosti plynoucí z postavení soudce dodržuje i v občanském životě a nezavdává tak žádné příčiny k tomu, aby mohl být veřejností kritizován. Zde poukázal na fakt, že se angažuje v osvětové činnosti v oblasti práva pro různé spolky a v minulosti i pro regionální televizi, kde zaznamenal u veřejnosti kladný ohlas. V uplynulých letech se také opakovaně účastnil seminářů pořádaných Soudcovskou akademií ve Spolkové republice Německo, kde aktivně vystupoval díky svým dobrým jazykovým znalostem. Poukázal také na fakt, že v roce 2005 vyřídil trestní věc spojenou s výstavbou knihovny a synagogy v Liberci, kde bylo řadu let vedeno trestní stíhání tehdejší ředitelky; zde byl vynesena pravomocný zprošťující rozsudek, protože věc neměla být nikdy zahájena. V této souvislosti kárně obviněný přiložil kopii pochvalného dopisu obžalované ředitelky Mgr. V. Všechny tyto okolnosti vyvolávají u kárně obviněného pocit určitého zadostiučinění a dobře odvedené práce; o to víc jej tíží nyní projednávané pochybení, které vrhá na jeho profesní kariéru stín. Má za to, že jistým způsobem byl již fakticky postižen tím, že v důsledku vyřizování této záležitosti nebyl, na rozdíl od kolegů, jmenován předsedou senátu.

Závěrem kárně obviněný uvedl, že své pochybení v dané věci uznává a přijal již opatření týkající se evidence vazeb tak, aby se podobná věc již nemohla opakovat. Jeho pochybení nicméně nemělo žádný následek v podobě opakování trestné činnosti obžalovaných, apod.; navržený postih a označení jeho pochybení jako *vysoce nebezpečného a hrubě narušujícího důvěru veřejnosti* tak považuje za příliš příkrý odsudek.

Na nařízeném jednání dne 24. 4. 2014 zástupkyně kárného navrhovatele k dotazu soudu uvedla, že k práci kárně obviněného nemá vedení soudu žádné zásadní připomínky. Má nicméně indicie o tom, že ze strany státního zastupitelství existují výhrady k tomu,

jakým způsobem jsou vedeny jemu svěřené trestní spisy; o takový případ šlo pravděpodobně i v nyní projednávané věci. K dotazu, zda vytýkané pochybení kárně obviněného mělo nějaký vliv na to, že nebyl jmenován předsedou senátu, uvedla, že o důvodech, proč tak předseda krajského soudu neučinil, nic neví. Potvrdila nicméně, že další soudci, navrhovaní společně s kárně obviněným do funkcí předsedů senátů, do těchto funkcí jmenování byli.

Kárně obviněný soudce ve své výpovědi odkázal na své vyjádření k věci s tím, že popis skutkového stavu věci tak, jak byl podán v kárném návrhu, odpovídá pravdě. Celá situace vznikla tím, že na začátku hlavního líčení bylo rozhodnuto o vazbě a usnesení bylo předáno krátkou cestou procesním stranám; na konci hlavního líčení pak bylo ještě do protokolu zaznamenáno vyjádření stran ohledně stížností proti vazebnímu usnesení, což bylo při vyznačování právní moci na tomto usnesení přehlédnuto a právní moc byla vyznačena dle doručenek. Aby do budoucna k takovým situacím nemohlo dojít, přijal kárně obviněný v senátě příslušná opatření; zejména nebude žádat o vyjádření ke stížnosti proti vazebnímu usnesení při hlavním líčení a nebude ani tato usnesení předávat krátkou cestou. Odmítá názor, že celá situace vznikla z důvodu nepořádku v jeho soudním oddělení, nebo z jeho laxního přístupu k věci, šlo o prosté pochybení. Pokud jde o trestní věc jako takovou, ve věci je nařízeno hlavní líčení a počátkem června lze očekávat vynesení rozsudku.

K dotazu kárného soudu kárně obviněný uvedl, že nemá žádné indicie o tom, že by u kohokoliv z obžalovaných, propuštěných jeho nesprávným postupem z vazby, došlo k opakování trestné činnosti. Potvrdil taktéž, že úřední záznam založený na č. l. 2561 trestního spisu byl vyhotoven jím.

V rámci nařízeného ústního jednání byly předsedou senátu sděleny výsledky přípravného šetření, provedeného v souladu s ustanovením § 13 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“).

Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec sp. zn. 56 T 3/2012 bylo, ve vztahu k obžalovanému L., zjištěno, že dne 19. 4. 2013 proběhlo vazební zasedání (protokol na č. l. 2354), kde bylo vydáno usnesení, kterým se obžalovaný ponechává i nadále ve vazbě, z důvodu vyplývajícího z ustanovení § 67 písm. c) trestního řádu. Obžalovaný se výslovně vzdal práva stížnosti proti tomuto usnesení. Usnesení bylo písemně vyhotoveno na č. l. 2376 a obžalovanému bylo krátkou cestou předáno při hlavním líčení, konaném dne 3. 5. 2013 (č. l. 2378). Usnesení bylo předáno i státní zástupkyni, která se práva stížnosti proti němu vzdala (č. l. 2383). Na č. l. 2546 je dále založen protokol o vazebním zasedání konaném dne 6. 8. 2013. Na tomto zasedání bylo soudem vyhlášeno usnesení (č. l. 2547), kterým byl obžalovaný L. propuštěn z vazby na svobodu; obžalovaný se vzdal práva stížnosti proti tomuto usnesení (a to i za osoby k tomu v jeho prospěch oprávněné) a na základě příkazu k propuštění z vazby byl ještě téhož dne orgány Vězeňské služby propuštěn (č. l. 2559 a 2560). Zmiňované usnesení o propuštění obžalovaného L. z vazby ze dne 6. 8. 2013 je v písemné podobě založeno na č. l. 2634; z jeho obsahu se podává, že důvodem propuštění bylo pominutí vazebního důvodu ve smyslu ustanovení § 67 písm. c) trestního řádu. Toto usnesení bylo následně zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013 č. j. 12 To 92/2013 – 2886. Vrchní

soud v odůvodnění tohoto usnesení konstatoval, že předchozí vazební usnesení (ze dne 19. 4. 2013) nabylo právní moci dne 3. 5. 2013 a v době vazebního zasedání, konaného dne 6. 8. 2013, tak již uplynula tříměsíční lhůta k rozhodování o vazbě, dle ustanovení § 72 odst. 1, odst. 3 trestního řádu. Za tohoto stavu věci tak nemělo být vydáváno usnesení o propuštění obviněného z vazby, nýbrž měl být pouze vydán příkaz k jeho propuštění ve smyslu ustanovení § 73b odst. 6 trestního řádu.

Ve vztahu k obžalovanému Č. se z obsahu předloženého trestního spisu podává, že na neveřejném zasedání, konaném dne 29. 4. 2013 (č. l. 2372), bylo vydáno usnesení, kterým byla zamítnuta žádost obviněného o propuštění z vazby, s ohledem na přetrvávající vazební důvod dle § 67 písm. c) trestního řádu. Písemně bylo toto usnesení vyhotoveno na č. l. 2375 a obžalovanému i státní zástupkyni bylo předáno krátkou cestou na hlavním líčení, konaném dne 3. 5. 2013. Dle protokolu o hlavním líčení na č. l. 2378 se obžalovaný Č. nevyjádřil, zda ve vztahu k tomuto usnesení podá stížnost. V protokolu o vazebním zasedání, konaném dne 6. 8. 2013 (č. l. 2549), je zaznamenána námitka obžalovaného o překročení lhůt k rozhodnutí o vazbě; z nahlédnutí do protokolu o hlavním líčení ze dne 3. 5. 2013 mělo být kárně obviněným soudcem zjištěno, že poslední vazební rozhodnutí mělo nabýt právní moci dne 3. 5. 2013. Na základě tohoto zjištění již nebylo vydáváno vazební usnesení, ale kárně obviněným soudcem byl vydán příkaz k propuštění obviněného z vazby (č. l. 2557), které bylo ještě téhož dne realizováno (hlášení Vězeňské služby na č. l. 2556).

Co se týče obžalovaného Č., v jeho případě bylo o ponechání ve vazbě, z důvodů vyplývajících z ustanovení § 67 písm. c) trestního řádu, rozhodnuto po skončení hlavního líčení konaného dne 3. 5. 2013; obžalovaný se za sebe vzdal práva stížnosti proti tomuto usnesení, práva stížnosti se vzdala též státní zástupkyně (č. l. 2383). Z písemného vyhotovení tohoto usnesení, založeného na č. l. 2415, je dále zřejmé, že kárně obviněný soudce vyznačil doložku právní moci ke dni 4. 6. 2013. I obžalovaný Č. byl na základě příkazu kárně obviněného ze dne 6. 8. 2013, vydaného bez proběhnuvšího vazebního zasedání, propuštěn z vazby (viz hlášení Vězeňské služby na č. l. 2555).

Součástí předloženého trestního spisu je konečně též úřední záznam kárně obviněného soudce na č. l. 2561, ze kterého se podává, že k propuštění všech tří obžalovaných došlo pro uplynutí vazební lhůty ještě před rozhodnutím o dalším trvání vazby; právní moc na usneseních č. l. 2375, 2376 a 2415 měla být vyznačena ke dni 3. 5. 2013.

Kárný senát si od Krajského soudu v Ústí nad Labem vyžádal dále osobní spis kárně obviněného. Z jeho obsahu se podává, že Mgr. P. N. je soudcem od roku 1981, kdy byl jmenován předsedou senátu Okresního soudu v Liberci. Od srpna 1991 do září 2001 působil jako advokát, poté se stal soudcem Krajského soudu v Ústí nad Labem, kde je na pobočce v Liberci od září 2001 pověřen zastupováním předsedy senátu. Po celou dobu výkonu funkce soudce byl zařazen na trestním úseku. V roce 2006 mu bylo uloženo pravomocně kárné opatření za zjištěné průtahy v několika trestních věcech; toto kárné opatření je nicméně již zahlazeno. Součástí osobního spisu je taktéž žádost předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 9. 2013, zn. Spr 3947/2013, kterou se obrátil na soudcovskou radu tohoto soudu s žádostí o vyjádření k záměru jmenování čtyř soudců

do funkcí předsedy senátu; jedním z nich byl i Mgr. P. N. Soudcovská rada sdělením ze dne 9. 9. 2013 vyjádřila s tímto záměrem souhlas.

Návrhy na doplnění dokazování ze strany zástupkyně kárného navrhovatele ani kárně obviněného nebyly vzneseny.

Zástupkyně kárného navrhovatele v závěrečném návrhu uvedla, že pokud by se kárně obviněný soudce na vazebním zasedání dne 6. 8. 2013 podíval na předchozí vazební usnesení a pokud by znovu zkontroloval vyjádření obžalovaných a státního zástupce, případně též doručenky, zjistil by, že v případě dvou obžalovaných vazební lhůta ještě marně neuplynula a mohl tedy dle § 72 odst. 1 trestního řádu rozhodnout o dalším trvání jejich vazby. Ve zbytku odkázala na to, co bylo uvedeno již v kárném návrhu, a navrhla, aby kárně obviněnému bylo uloženo kárné opatření ve formě snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců.

Kárně obviněný v závěrečném návrhu uvedl, že v době, kdy rozhodoval o vazbě, uplynula vazební lhůta již u dvou obžalovaných, což zjistil v souvislosti s námitkou jednoho z nich a následným nahlédnutím do spisu. V případě třetího obžalovaného naznal, že mohly již dříve nastat problémy s protokolací či s něčím jiným, a vzhledem k tomu, že se musel rychle rozhodnout, rozhodl raději o propuštění i tohoto obžalovaného na svobodu, aby v jeho případě vyloučil možnost překročení vazební lhůty. Co se týče připomínek k jeho práci ze strany státního zastupitelství, je mu známo, že taková podání na vedení krajského soudu chodí. Dobré vztahy se státními zástupci v Liberci skutečně nemá; důvody, proč tomu tak je, nezná, nicméně odmítá, že by s některým z nich měl v minulosti jakýkoliv osobní konflikt.

Kárný senát, poté co konstatoval, že návrh na zahájení kárného řízení byl podán v rámci otevřených lhůt, vyplývajících z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., dospěl po vyhodnocení dokazování provedeného u ústního jednání k závěru, že návrh na zahájení kárného řízení je důvodný.

Z obsahu předloženého spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, sp. zn. 56 T 3/2012 vzal kárný soud za prokázané, že v případě obžalovaného Č. bylo poslední vazební rozhodnutí vydáno v neveřejném zasedání dne 29. 4. 2013 (žádost o propuštění z vazby byla zamítnuta), přičemž toto usnesení bylo obžalovanému i státní zástupkyni doručeno na hlavním líčení konaném dne 3. 5. 2013. Jelikož se obžalovaný nevyjádřil, zda proti tomuto usnesení podá stížnost, nabylo toto usnesení právní moci dne 7. 5. 2013, neboť žádná stížnost proti tomuto usnesení podána nebyla. Poslední den lhůty pro rozhodnutí o dalším trvání vazby tak, ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 a 3 trestního řádu, připadl na 7. 8. 2013. V rámci této lhůty, dne 6. 8. 2013, proběhlo vazební zasedání, kde však usnesení o dalším trvání vazby vydáno nebylo a v důsledku pochybení kárně obviněného soudce, který nesprávně vycházel z předpokladu, že lhůta vyplývající z citovaného ustanovení trestního řádu již marně uplynula, byl vydán příkaz k propuštění obžalovaného z vazby. Velmi obdobná situace byla zjištěna v případě obžalovaného Č., kdy usnesení o ponechání tohoto obžalovaného ve vazbě bylo vyhlášeno po skončení hlavního líčení dne 3. 5. 2013; státní zástupkyně se proti tomuto usnesení vzdala práva stížnosti; stejně tak učinil obžalovaný, ovšem nikoliv výslovně, pokud jde o osoby, které

by tento opravný prostředek mohly podat v jeho prospěch, ve smyslu ustanovení § 142 odst. 2 trestního řádu. Za této situace nabylo zmiňované vazební usnesení právní moci dne 7. 5. 2013 a poslední den lhůty pro vydání dalšího vazebního rozhodnutí tak připadl na 7. 8. 2013. I v případě tohoto obžalovaného nebylo v této lhůtě vydáno další rozhodnutí o vazbě (rozhodnutí o ponechání obžalovaného ve vazbě, případně rozhodnutí o jeho propuštění z vazby) a namísto toho byl dne 6. 8. 2013 vydán (nesprávně) jen příkaz k propuštění obžalovaného z vazby.

Lze tedy přisvědčit kárnému navrhovateli, že v obou zmiňovaných případech nebylo zaviněným pochybením kárně obviněného soudce rozhodnuto o otázce dalšího trvání vazby obžalovaných věcně; namísto toho byl nesprávně použit procesní institut, vyhrazený jen pro případy překročení lhůty pro rozhodnutí o dalším trvání vazby dle § 72 trestního řádu, a obžalovaní byli bez dalšího propuštění příkazem kárně obviněného soudce z vazby. Jinak řečeno, kárně obviněný, v důsledku svého chybného procesního postupu, který lze jednoznačně přičítat jeho omylu při počítání běhu vazebních lhůt, neposuzoval další existenci vazebních důvodů, jak mu to ukládá ustanovení § 71 odst. 1 trestního řádu, ale propustil obžalované z vazby z důvodů výlučně procesních, přičemž pro takový postup nebyly splněny zákonem předpokládané podmínky (překročení lhůty pro další rozhodování o vazbě – viz § 73b odst. 6 *in fine* trestního řádu).

Kárný soud se v obou těchto případech nicméně neshoduje s názorem kárného navrhovatele, že v důsledku tohoto chybného postupu kárně obviněného soudce došlo ke zmaření vazebního řízení. Jak bylo konstatováno v narativní části tohoto rozhodnutí, na všechny obžalované byla uvalena tzv. *předstižná vazba*, tedy omezení osobní svobody odůvodněné obavou z opakování trestné činnosti obžalovaným (§ 67 písm. c) trestního řádu]. Jelikož ani po propuštění obžalovaných z vazby neexistují poznatky o tom, že by tyto osoby svou trestnou činnost opakovaly, nelze dovozovat, že nastal nežádoucí stav, kterému měla vazba předejít. Tento škodlivý následek pochybení kárně obviněného soudce tedy prokázán není a tvrzení o zmaření vazebního řízení je tak nutno odmítnout.

V případě obžalovaného L. lze z obsahu předloženého trestního spisu vzít za prokázané, že usnesení o jeho ponechání ve vazbě bylo dne 19. 4. 2013 vydáno na vazebním zasedání; obžalovaný se práva stížnosti vzdal, státní zástupkyně (která zasedání nebyla přítomna) však bylo usnesení doručeno až na hlavním líčení dne 3. 5. 2013 (práva stížnosti se vzdala). Vazební usnesení tedy nabylo právní moci dne 3. 5. 2013 a lhůta vyplývající z ustanovení § 72 odst. 1 a 3 trestního řádu tak uplynula dne 3. 8. 2013. Teprve dne 6. 8. 2013, tedy tři dny po uplynutí lhůty pro vydání dalšího rozhodnutí o vazbě, proběhlo ve věci obžalovaného L. vazební zasedání. Na něm bylo vydáno usnesení o propuštění obžalovaného z vazby (pro pominutí vazebních důvodů) a následně byl vydán příkaz k jeho propuštění na svobodu, což bylo téhož dne realizováno. Kárně obviněný soudce tedy v tomto případě, v důsledku pochybení při počítání běhu lhůty pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 a 3 trestního řádu, nerozhodl v zákonem stanovené lhůtě o dalším trvání vazby. Usnesení o propuštění obžalovaného z vazby pak bylo vydáno již za situace, kdy zákon takový postup vylučuje; v důsledku zmiňovaného pochybení soudce byl obžalovaný v rozporu se zákonem vazebně omezen na svobodě o celkem 3 dny. Nesprávnost tohoto postupu je pak potvrzena i usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013 č. j. 12 To 92/2013 – 2686, kterým bylo rozhodnutí o propuštění obžalovaného

z vazby zrušeno s tím, že z důvodu překročení lhůty pro rozhodování o vazbě bylo namíste postupovat pouze cestou vydání příkazu k propuštění obviněného z vazby, ve smyslu ustanovení § 73b odst. 6 *in fine* trestního řádu.

I v tomto případě lze souhlasit s kárným návrhovatelem, že zaviněným pochybením kárně obviněného soudce nebylo včas (tedy v zákonem kogentně stanovené lhůtě) rozhodnuto o dalším trvání vazby obžalovaného, v důsledku čehož již nezbylo, než obžalovaného, bez ohledu na případnou další existenci vazebních důvodů, propustit z vazby. Přestože senát vedený kárně obviněným soudcem vydal usnesení o propuštění obžalovaného z vazby pro odpadnutí vazebních důvodů, v době vydání tohoto usnesení byl již takový postup vyloučen (viz výše konstatované usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013, č. j. 12 To 92/2013-2686); jediným zákonem předpokládaným postupem v této situaci (překročení lhůty pro rozhodování o dalším trvání vazby) byl již jen příkaz k propuštění obviněného (obžalovaného) z vazby, ve smyslu ustanovení § 73b odst. 6 *in fine* trestního řádu. Celá situace je pak umocněna tím, že obžalovaný L. byl v důsledku tohoto pochybení v rozporu se zákonem omezen na osobní svobodě po dobu 3 dnů.

Kárný senát se následně zabýval tím, zda lze shora popsaná pochybení kárně obviněného soudce podřadit pod definici kárného provinění, kterým je *zaviněné porušení povinnosti soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce, nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů* (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.). Jak bylo již výše konstatováno, kárný senát má za jednoznačně prokázané, že Mgr. N. pochybil při rozhodování ve vazebních věcech tří obžalovaných, v důsledku čehož nebylo ve dvou případech věcně posuzováno další trvání vazebních důvodů; v jednom případě existence těchto důvodů posuzována byla, ač zákon již takový postup neumožňoval a předpokládal jen faktický úkon soudce (propuštění obžalovaného z vazby), bez možnosti zkoumání existence důvodů pro další pokračování vazby. U jednoho z obžalovaných pak v důsledku těchto pochybení došlo k překročení doby, po kterou mohl být držen ve vazbě, o 3 dny. Je zřejmé, že tento skutkový stav lze vyhodnotit jako *porušení povinnosti soudce*, který nastal *zaviněním* kárně obviněného. Kárný senát má za to, že chráněný zájem, kterým je důvěra společnosti v řádné fungování justice, mohl být v dané věci *ohrožen* ve vztahu k *důvěře v odborné rozhodování soudů*. Zde je třeba upozornit, že samotný fakt, že propuštěním obžalovaných z vazby nedošlo ke zmaření vazebního řízení, nemá na naplnění skutkové podstaty kárného provinění vliv, neboť postačí, vykazuje-li pochybení soudce potenciál reálně *ohrozit* zákonem chráněný zájem na řádném výkonu justice. Tato podmínka byla v daném případě nepochybně naplněna; absence škodlivého následku ve smyslu zmaření vazebního řízení může být hodnocena pouze v rámci úvah o ukládání kárného opatření. Lze tedy uzavřít, že jednání kárně obviněného soudce, vytýkané mu kárným návrhem, naplňuje znaky kárného provinění, ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

Při úvaze o uložení kárného opatření nemohl kárný soud především přehlédnout fakt, že v důsledku pochybení kárně obviněného soudce došlo u jednoho z obžalovaných k jeho neoprávněnému držení ve vazbě po dobu 3 dnů. Již sama tato skutečnost, představující závažné narušení jednoho ze základních lidských práv, vylučuje možnost uvažovat o upuštění od uložení kárného opatření, ve smyslu ustanovení § 88 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb. Na straně druhé ovšem kárný senát našel i řadu důvodů, které lze hodnotit

jako okolnosti polehčující. Jde především o postoj kárně obviněného, který existenci vytýkaných pochybení uznal, vyjádřil nad vzniklou situací lítost a přijal i opatření, kterými by mělo být jejímu opětovnému vzniku do budoucna zabráněno; již tyto skutečnosti svědčí o jeho reálné sebereflexi. K výkonu soudcovské činnosti kárně obviněného nejsou ze strany vedení krajského soudu žádné negativní připomínky; i z obsahu jeho osobního spisu lze důvodně usuzovat, že jde o soudce kvalitního, s dlouholetou praxí na trestním úseku. Z hlediska „kárné minulosti“ je na Mgr. N. nutno nahlížet jako na bezúhonného, neboť (jediné) předchozí uložené kárné opatření bylo již zahlazeno (§ 24 zákona č. 7/2002 Sb.). Kárný senát zohlednil také složitost trestní věci, v níž k vytýkanému jednání došlo. Obsáhlost spisového materiálu, počet obviněných, včetně řady vazebně stíhaných osob, u nichž bylo nutno (v zákonem pevně stanovených lhůtách) opakovaně rozhodovat o dalším trvání vazby, nepochybně mohly přispět ke vzniku popsaného stavu. Z obsahu trestního spisu naopak nic nenasvědčuje tomu, že by spis nebyl řádně veden či že by kárně obviněný přistupoval k předmětné trestní věci nedbale. Nebyl konečně zjištěn ani škodlivý následek ve smyslu zmaření účelu vazebního řízení. Pokud kárně obviněný namítal, že za vytýkané pochybení byl již fakticky potrestán tím, že nebyl jmenován do funkce předsedy senátu, tato spojitost mezi kárným proviněním a nejmenováním do této funkce prokázána nebyla. Ze všech uvedených důvodů tedy kárný senát naznal, že v dané věci postačí uložení nejmírnějšího kárného opatření, kterým je, ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., uložení důtky. Pro úplnost je vhodné poznamenat, že v této otázce není kárný senát vázán návrhem (§ 9 odst. 2 *in fine* zákona č. 7/2002 Sb.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda kárného senátu